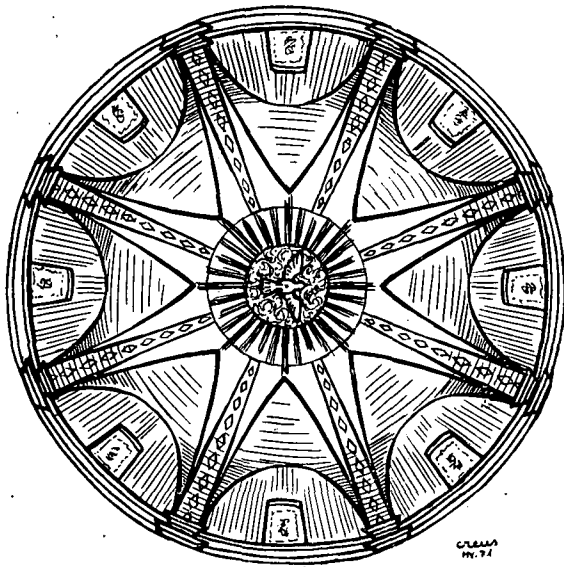


TEMPLO PARROQUIAL

CAPILLA DEL SOCOS

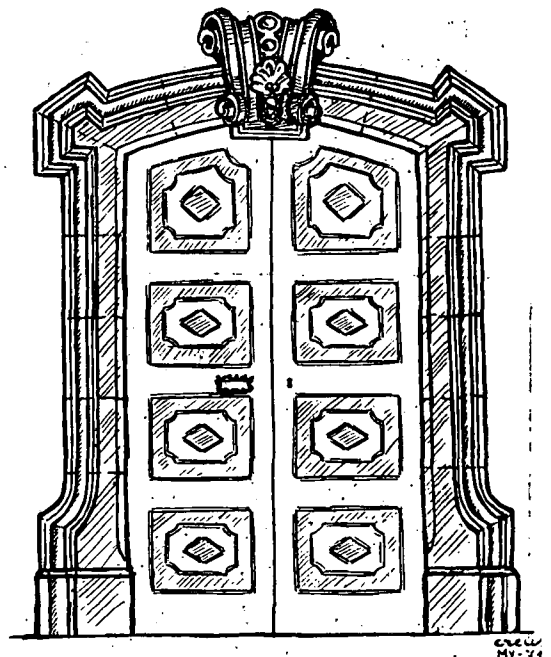


Como elemento práctico y a la vez decorativo, se encuentran en cada lado del altar una magnífica puerta, siendo sólo utilizable la que da acceso a la sacristía y la otra simulada, con el fin de conservar la simetría. Ambas puertas de dos hojas adornadas con sencillos plafones están enmarcadas con sillería bien labrada. Los dos marcos están centrados con un bello remate en el que la clásica «coquille» es uno de los motivos que lo adornan, por cierto muy repetido en la ornamentación general de la capilla.

La luz exterior se difunde por ocho ventanas desde la cúpula, todas ellas con bonitas vidrieras de colores con motivos simbólicos diferentes en cada una.

Esta cúpula está centrada con una representación del Espíritu Santo en forma de paloma sobre el fondo de un rosetón dorado en forma de sol. La estructura de los arcos de la cúpula simulados con un relieve que va estrechándose hacia el centro, aumenta la sensación de profundidad.

CREUS



COMENTARIS AL NUMERO ANTERIOR

Com el lector haurà pogut observar, «SIO» surt amb una mica de retard. Per tal de recuperar aquest temps de desventatge, el darrer número ha aparegut amb una mica de presses i, com a conseqüència, amb una colla d'incorreccions a reparar entre tots els que fem el nostre mensual. En demanem perdó ben de cor, encara que amb una cosa no hi ha res a fer, o ben poca cosa: les falles que venen de la linotip. Però el lector, sempre intel·ligent i hàbil, sabrà suplir les deficiències. Amb aquest breu comentari preguem als nostres amics lectors que disculpin les errades del número passat. Gràcies.

NOTICIES DE DARRERA HORA

VISITA PASTORAL

Dejuna del triomfalisme secular, el nostre bisbe Joan passà visita de pastor, administrant el sacrament de la confirmació a 160 nens i nenes de la nostra vila. Des d'aquestes pàgines ens honorem en saludar-lo cordialment

EL LLIBRE D'AGRAMUNT

El nostre Alcalde, senyor Josep M.^a Inglès, ha designat als senyors Bertran, Bonet, Cots, Mora i Viladot per tal de formar la comissió central que ha de dur a terme, amb tots les col·laboracions que siguin necessàries durant el curs de la seva redacció, l'obra que en un principi s'ha acordat anomenar EL LLIBRE D'AGRAMUNT.

Tintorería BATET

La Tintorería de Agramunt

SIO - Boletín Informativo Municipal

Director: Alcalde Sr. D. José M.^a Inglès

Sub-director: Jaime Cuñat Mata

Edita: Ayuntamiento de Agramunt (Lérida)

Imprenta G. Vicens - Guimerá, 15 - Agramunt

Redacción y Administración

Calle de la Plaza, 1 Apartado Correos n.º 10
Agramunt (Lérida)

Suscripción anual: España 60 ptas.

Extranjero 70 ptas. Número suelto 6 ptas.

Depósito Legal: L. 138-1964

AL CLUB DE AJEDREZ AGRAMUNT

Desde la bella ciudad de SOLSONA

Primero de mayo. Sonó el teléfono y Carlos que me llamó. «Mire, mañana hacemos una competición local y claro está, nos gustaría que estuviera usted.» «Pues sí que iré.» Esa fue la contestación seca pero afirmativa. Sí.

Había una noche por medio, llovía; no podía encajar el sueño. A las 5,45 tomé el coche de línea y en Pons, un taxi con un chófer muy simpático.

Eran aproximadamente las siete de la mañana, senti en seguida el zumbido de los tambores: «onomatopeya armoniosa, familiar para mí».

El primero que recibí fue el saludo del Sr. Flaresa. «¡Ah!, sepa que el Sr. Suárez no podrá asistir, el aparato accidente lo impedirá.» «Bueno, salúdele.» Inmediatamente Tallaví, Manuel, Termetet y Llagunes, que patrocinan la Cámara de Comercio me enseñan un Trofeo. Un magnífico cuadro con incrustación de figuras de Ajedrez, preciosos, magníficos.

Me traslado a ver a mi cuñada (ama de llaves de chocolates Viladós), me encuentro con el Sr. Puig, (Padret) entrañable amigo y encargado de dicha fábrica; correspondiente y deseado saludo.

Luego, me dirijo al Casino, el Gran Casino, el mejor local de recreo de toda España, al menos ése es el concepto merecido por mí. Saludo al Sr. Barrios y familia, los Carreras y posteriormente al Ros, todos buenos vecinos que fueron míos, y me vuelve a anunciar el Sr. Barrios el trofeo y si venía para el encuentro.

Ya dentro del Casino, casi todo el Club en pleno: Paulino, Carlos, Viladomat, Puig, Bergués, Cuñat y tantos otros hasta que se reunió la competición, que si mal no recuerdo éramos 15 ó 16 tableros, otros tantos cazadores del gran coto de Agramunt y muchísimos vecinos; recibí ese profundo saludo, a todos, y os reitero a todo Agramunt mi inquebrantado cariño.

Comienza el encuentro, que enmarcaba prosperidad del noble juego de Ajedrez, veteranos contra promesas. Terminó con un empate, no podía haber ni vencedores ni vencidos.

Los promesas juegan mejor, pero los veteranos no podían dejarse ganar.

Siguió al encuentro un espléndido banquete, remojado constantemente e impregnado con sencillas palabras del Presidente Sr. Viladomat, y con comentarios entre todos los participantes, todos encaminados al engrandecimiento del Club que lo es y lo será mucho más.

Ya para terminar, quiero hacer constar a todos los presentes de dentro, comarcanos y principalmente a los que como yo, estamos ausentes, les dedico mi afecto de siempre, sobre todo aquellos que de una manera o de otra colaboran en ese pequeño pero gran periódico «SIO», les encomiendo sigan mandando escritos tan dignos de crédito como los de aquella señorita que escribe desde Francia. Muy buenas sus crónicas.

Muy feliz entre vosotros y hasta otra nueva intervención mía en el «SIO», y muchas gracias por vuestra invitación.

Un año va a hacer pronto que estoy ausente y aún no lo creo. Vivo con Agramunt.

J. Carreras

AUTO-ESCUELA VILELLA

Avda. M. Jolonch, 22 Teléfono 122
AGRAMUNT

SALUT PUBLICA

La setmana del 17 al 23 de maig es procedí a una revisió general obligatòria per tal de complimentar la campanya d'erradicació de la tuberculosi. La gent, fent-se ressò de la importància d'aquesta mesura sanitària, concorregué massi- vament.

CINE-FORUM

Sembla que serà un fet el cicle de pel·lícules que es passaran en el cinema «Avenida» com a part fonamental d'un cine-fòrum organitzat, conjuntament amb la parròquia, per la tardor.

POBLACIO

A la darrera reunió de «SIO» es comentà que l'últim cens donà la xifra de 4.445 habitants per a la nostra Vila.

PRIMERES COMUNIONS

En dia de l'Ascensió, una setantena d'infants nostres combregà per primera vegada. La festa resultà molt lluïda, encara que la pluja, com de costum feu acte de presència. A la sortida la Tuna oferí una cantada.

PLUJA I COLLITA

I ara que parlem de pluja, cal remarcar que s'està complint d'una manera implacable allò de «pel maig cada dia un raig». A la secció corresponent, l'amig Diosdado en dóna xifres exactes. La cullita se'n comença a ressentir.

CONFERENCIES

Els tres primers diumenges de maig es celebraren conferències prematrimonia- ls a cura d'un sacerdot, un matrimoni i del metge senyor Joaquim Felip Brufau.

GERMANDAT

La Germandat de Llauradors ha celebrat l'Assamblea Anual Reglamentària en la qual es parlà d'un tema molt interessant: els vedats de caça. Aprofitem l'ocasió per a rememorar a la Germandat la invitació a «SIO» als actes de Sant Isidre.

SANT ISIDRE

Aquesta mena de festa major pagesa resultà, como cada any, molt lluïda. Es comptaren més de 148 tractors els participants als «Tres Tombs». A la nit tingué lloc al «Casal» el festival a benefici de les monges d'Aitona que cuiden dels vellets, festival que, com es digué en l'anterior número de «SIO», fou un èxit total, especialment de públic que participà d'una manera generosíssima.

FESTIVAL A LA VISTA

Una cosa empalma amb l'altra: a la darrera reunió de «SIO» es donà la notícia que, abans d'acabar aquest any, tindrà lloc, a benefici de la Lluita contra el càncer, un magne festival públic que anirà precedit d'unes conferències il·lustratives a càrrec de prestigiosos metges d'aquesta especialitat.

SET A ZERO

El nostre equip de futbol juvenil, en el darrer partit celebrat contra el Sant Andreu, guanyà per la diferència tan notable com és la de set gols. Una autèn- tica panadera.

NOUS COL·LABORADORS

Sota la denominació genèrica de «Agramunt en el món de la cultura», «SIO», des d'aquest número, enceta una nova secció a les pàgines centrals de- dicada a coses de literatura, art, cinema, etc., i de la qual se n'han fet respon- sables, amb gran entusiasme, els amics Bertran, Bonet, Granados i Mora. Vol- driem que fos del gust de tothom i que es vegés en ella una altra realitat viva de la nostra Vila: la de la cultura.

Quan de la seva malaltia hom arri- bava al cap-d'amunt i el metge donava el cas per definitivament perdut, a la casa de malalt es disposava tot pel Vià- tic. Es feia saber als parents i als amics íntims i s'anunciava a tot el veïnatge amb el toc singular, específic de tres campanes: la sorda, la manca i la gros- sa —ning, ning, nang, nong—. Els par- ticularment assabentats acudien al tem- ple amb el corresponent ciri per a for- mar la comitiva. El capellà, convenien- tment revestit, apressant amb les dues mans el càlzer hostatjedor de la Sagra- da Forma, empenia el camí vers la casa del malalt, cobricelat per la rica om- brella respectivament portada pel sagris- tà i acompanyat per l'escolà que tenia cura de fer dringar la campana que anunciava el pas del Senyor pels carrers del trajecte, car en aquells temps, com puntualitza Josep Miracle, «el Combreg- ar era una autènticat que no hi havia manera de posar en dubte. Tothom EL veia, car no anava d'incògnit, com ara, sinó amb una magestat i una parenceria que imposava. I perquè tothom EL veia, hom el respectava i en cap dia, ni festi- tiu ni feiner, ningú no s'atrevia a no descobrir-se i a no agenollar-se al creuar- se amb el pas del Combregar». Comple- ta la missió perseguida, la comitiva tor- nava al temple i el sacerdot adminis- trava la comunió a quants fidels volien rebre-la com a pregària al Senyor pel guariment del malalt o per tal fos acullit a la Glòria.

La solemnitat de Viàtic era tan gran en aquells temps preteritzats que volem reportar una anècdota de nostra infan- tesa com a testimoni del que deixem dit. Agramunt rebé un gran nombre de sol- dats, molts, moltíssims, per motiu d'unes maniobres a tenir lloc als afores de la vila. L'entrada de la casa comunal sigué destinada a «Sala de guàrdia» i un nú- mero feia de sentinella passejant pels seus coberts. Un matí les campanes anunciaren que anava a sortir el Com- bregar, i així que el sentinella sentí la campana de l'escolà, cridà: «Cabo de guardia, el Viàtic!» i es quadrà a l'arc central presentant l'arma; una parella de soldats sortí i es posaren al costat del capellà rendint homenatge al Sagra- ment així a l'anada, com a la tornada de la casa del malalt.

Ara l'acte de viaticar un malalt que- da reclòs en l'intimitat de la llar i sols els qui viuen en la mateixa en tenen no- ticia. El públic no en sap res, i en aques- ta ignorància deixen de resar-se molts parenostres i altres oracions: totes aque- lles que de ser pública l'administració del Viàtic s'haurien resat en sufragi de l'ànima del viaticat.

El món evoluciona i en aquests dar- rers temps hem vist, amb relació a l'Es- glésia, la desaparició de molts actes que abans discorrien pels carrers. Certament que per a estar amb comunicació amb Déu no precisen faramalles, car des de l'intimitat del cor podem adreçar-li precs, súpliques, remerciaments; entau- lar-hi diàlec. Però...

«SIO»

J. VILADOT-PUIG

Divagació: Deixar-se la barba

Conten que un dia van coincidir en un viatge dos senyors: l'un duia una gran barba; l'altre anava pulcrament afaitat.

El de la barba s'adonà que el seu company de camí, assegut al seu davant, se'l mirava amb gran atenció i insistència.

—El puc servir en alguna cosa, senyor? féu.

—No, gràcies, respongué; només volia fer-li una observació, si m'ho permet.

—Digui, digui, no faltava més.

—Docs, li diré: jo, en altres temps, lluïa una barba com la de vosté, però, veient el malament que'm queia, me la vaig tallar.

—Quina casualitat!, féu el barbut; a mí em passà quelcom semblant: resulta que tenia una cara com la de vosté, i... como que no me la podia tallar, em vaig deixar la barba per a que, al menys, me la tapés una miqueta.

★ ★ ★

Actualment, té molt de cartell (gràcies a Déu) la sinceritat. Cada cop més, les persones tractem de produir-nos amb més espontaneïtat; i un dels grans tabús d'ara és la simulació, el vici de la hipocresia del què, al menys en desig, tractem tots d'alliberar-nos.

Aquí, però, com en tantes altres coses, potser caldria matitzar una mica, veure de no confondre els conceptes per tal de comportar-nos amb la deguda correcció.

Es sempre desitjable, bona, útil, virtuosa una franquesa total? Sota el nom de sinceritat no s'hi amaguen mai d'altres coses menys netes?

Hi ha mil coses en la vida que, amb tot i no tenir l'ombra més lleu d'indignitat, sembla que no demanen pas ser manifestades a plena llum; més aviat serà de bon gust dissimular-les **per a no ferir**, per a no molestar; coses que serà ben virtuós fer-les, dir-les o... callar-les discretament. Hipocresia? Potser no sempre, qui sap.

Qui més qui menys, experimentem la pressió de tendències íntimes inconvenients que lluiten per imposar-se, i sabem que si les deixem fer, ens portaran al desastre.

Podrem titllar d'hipocresia l'esforç honrat per dominar aquests impulsos? Suposem un pare de família dominat per un vici del què no pot o no vol desempellegar-se; creieu que serà necessàriament un hipòcrita si tracta de cobrir la seva flaqueza davant dels fills?

«Es que cal ser sincer», potser direu.

Sí; sempre que la sinceritat es justifiqui pels béns que comporti. Però, si no té cap utilitat, o si resulta perjudicial (dintre d'una escala de valors honesta, s'entén), creieu que s'ha de mantenir inflexible, caigui qui caigui? Perquè, és molt possible que en més de quatre casos, un recte sentit de la vida **obligui imperiosament** a dissimular, a callar, a aguantar-se... Dependrà dels motius, potser; de la honradesa dels motius.

Altrament, serà bò recordar allò de que «els extrems es toquen». Vull dir que em fa l'efecte que massa vegades nomenen espontaneïtat o sinceritat coses que tenen noms tan poc gloriosos com ganduleria, grolleria, mals sentiments. Creieu que mereix ser lloat de «sincer» el qui dóna sortida a la venjança, o gamberreja desvergonyidament perquè «se lo pide el cuerpo»? Es aquesta la sinceritat que demanem? No us sembla més digne dominar-se? I del dominar-se n'haurem de dir hipocresia

Una cosa és mentir per a situar-se, per a dominar, i una altra, ben diferent, controlar-se per respecte a Déu, a sí mateix, a les demés persones.

No tothom és un «fora de sèrie»; són abundoses les nostres limitacions; no crec que sigui blamable provar de llimar-les, de dissimular-les (no sempre és fàcil), si més no, perquè aquells qui ens rodejen tenen dret a viure en una atmòsfera civilitzada. Simular cercant un profit propi injust, no; ara bé, col·laborar **valerosament** en la creació d'un ambient correcte, amable, cada cop més net d'asprors i exabruptes de mal gust... jo diria que és un quefer molt a la mida d'una persona virtuosa, bona, sincera. Que té la sinceritat de ser conseqüent amb els seus criteris; que té la sinceritat de comportar-se com un fill de Déu i de respectar i honrar en els altres aquell mateix Déu, del qui sap que en són representants.

Em fa l'efecte que de vegades prou serà una gran virtut deixar-se la barba...

Berenguer del Pulg



Si compara,
elegirà

CHOCOLATES **Viladós**

Estación Servicio Agramunt

Pista - Terraza - Piscinas - Discoteca

Teléfonos 60 y 206

Snack - Bar

Sección Engrase y Lubrificantes

Movimiento Demográfico del mes de Mayo

NACIMIENTOS:

Núria Bonet y Santiveri	día 11
Alberto Coscollola y Feixa	» 15
M. ^a Pilar Marquez y Perera	» 17
Lucia-Maria Moguel y Jiménez	» 19



LLUVIA CAIDA DURANTE EL MES DE MAYO

Día 1	15	litros m. ²	»	18	0'5	»
» 2	7'5	»	»	19	37'6	»
» 9	1'8	»	»	20	0'7	»
» 10	1	»	»	21	1'2	»
» 11	3	»	»	22	0'8	»
» 12	2	»	»	24	13	»
» 13	2'7	»	»	26	3'2	»
» 15	3	»	»	27	0'4	»
» 16	5'5	»	»	31	8'5	»

Total 107'4 litros m.²

OBSERVADOR: DIOSDADO PONT

TAPIZADOS DE COCHES Y MUEBLES

TAPICERIA RECASENS

Plaza Pozo, 6 Tel. 76 AGRAMUNT

Exclusivitats * Draperia Anglesa i Francesa
Camises - Corbates - Articles Home

Sastreria Univers

Gaillier Sastre

Ruda. Carlemany, 79 - Tel. 103

LES ESCALDES Valls d'Andorra

CRUÏLLA

Cap a l'esterilització intel·lectual

per Josep Farreny

Mentre no sentim la necessitat d'exigir nostres facultats intel·lectuals, mentre no sentim la necessitat, el plaer, d'activar nostre cervell per tal de formar-nos, millorar-nos cada dia nostres principis sense parar, sempre en camí, en evolució, desitjant i confiant aconseguir-ho.

No trobarem, no millorarem, no adelantarem vers el bé, si no hi confiem. Serem sempre només espècie de ninots amb més o menys façana.

Uns amb altres viurem enganyats, consolant-nos amb falsos enlluernaments. D'optimisme buit. Amb enfrontaments en els quals posarem a prova esportivament nostres coneixements d'història, llengua, política, etc. Esportivament, repeteixo, per més categoria que vulguin donar-li a nostres seriosos col·loquis. Que ho seran per a nosaltres només, desgraciadament, i sortosament per a ningú més. Que no sabem què serà pitjor: si la cultura de saló, o restar indiferents a la cultura. Què ve a ser el parlar i no dir res? El creure'ns lliures i continuar esclaus en tants aspectes? Parlar dels mals de nostra època, essent-ne víctimes, sense ser-ne conscients. Al menys intentéssim, i ens preocupés de veritat un plantejament, ja no dic fer-lo, sinó tan sols intentar-lo. Cal agrupar facultats, forces, sers, per tal d'atacar el mal. Per substreure'ns al seu efecte debem espolsar-nos els graus d'alienació dels quals som presa. Fer-nos conscients que són fantasmes, quasi reals, els que per totes bandes ens ataquen, ens guanyen poc a poc. No hi ha victòria més gran que la d'aquell que sap fer fer a l'altre, sense que se n'adongui, allò que ell vol.

No veus que tens les potes lligades, les banyes escapsades? No veus la violència que se't fa espiritualment, consistent en no donar-te respir, ocasió per a reflexionar, per a realitzar-te, per a ser? No veus que et s'ha fet, t'han fet, o t'has deixat fer?

Insincers, no ens fiem ni jo d'ells, ni ells de mi, entre germans. Nostra força està desintegrada, reduïda al no res. No podem ser responsables, no tenim temps de fer-nos-en. No tenim set, no bebem, no volem, o no podem veure l'aigua o les fonts per a beure. Per això bebem i veiem tan sols aquelles que se'ns recomana de begudes, o coses, tot embotellat, certificat, garantitzat, esterilitzat. No té importància, diem; bec i miro el que vull, faig el què em dona la gana. I un bè!

Hem de convindre, però, que no fem, no pensem, no veiem no bebem allò que ens convé. Pairiem malament si no fos pel bicarbonat. Amb el mínim esforç, o molt d'esforç, tenim la pretensió, perquè sí!, d'opinar, de saber de tot amb coneixement de causa, basant-nos amb uns elementals coneixements del tot insuficients, conseqüència de tenir uns principis infantils que si bé examinéssim i nostra modèstia fós autèntica, ens avergonyiria mantenir-nos en els nostres tretze. Ens cal reflexionar, meditar nostra circumstància, i una vegada agafat un estat, un tipus de consciència autèntic, llançar-nos a la conquesta de nosaltres mateixos, de nostra personalitat. Només llavors començarem a ser, podrem tenir confiança i ser optimistes.

AGRAMUNT EN EL MÓN DE LA CULTURA

BIOGRAFIA per J. Bertrán i Puigpinós

FRANCESC MACIÀ, de Manuel Cruells, Quaderns de Cultura Editorial Bruguera.

Cruells, periodista i home de lletres; molt vinculat a les Borges Blanques, com ho fou Francesc Macià, ens dona amb aquesta biografia una visió clara; encara que no profunda, del polític català. El que sí fa és mostrar-nos a un Macià sense cap apassionament. Cosa que potser fins ara no havia estat possible degut al poc temps transcorregut des dels esdeveniments polítics dels què fou protagonista. Ara, als 38 anys de la seva mort, és possible aquesta visió més neta de la seva obra: No de la seva persona, perquè aquesta no va ésser mai discutida.

En la seva «Justificació», que serveix de pròleg a l'obra, l'autor ens diu «que hem de baixar les nostres figures dels seus pedestals per treure'ls la pols i presentar-les amb tota la seva crua netedat al públic actual».

La figura de Francesc Macià ens presenta un fet potser quasi únic dintre de la història de la política. Militar de carrera, cap de l'arma d'Enginyers, a Lleida, casat amb una filla de grans terratinents de les comarques lleidatanes; va portar sempre una vida molt tranquil·la, intentà moltes vegades que fos traslladat al front, primer a Cuba i després al Marroc, però no ho aconseguí. Res feia suposar, doncs, que aquell home tranquil, gens vinculat amb

la política, es convertís en l'home exiliat, perseguit, emprisonat i després cabdill de tot un poble.

Quan entrà dins el món de la política, a una edat avançada, 46 anys, sense cap experiència i àdhuc sense ideologia ben definida, és trobà sol i es mantingué un xic al marge dels seus companys diputats. Però poc a poc, després de l'aprenentatge i mogut pels seus ideals, als què va servir amb totes les seves forces, es destacà i, es donà a conèixer al poble. Aquest poble que després de l'exili i del complot de Prats de Molló —acte aquest condemnat al fracàs des del principi, però que ens mostra el seu caràcter i manera d'actuar, li donà al triomf en unes eleccions que els seus adversaris polítics de la Lliga d'Acció Catalana i de «tota la intel·lectualitat del país que és creu refinada» no havien ni sospitat.

Aquest triomf fou possible gràcies a la seva simplicitat, al seu atractiu, a un no se qué que fascinava a les masses. Hi ha moltes persones a Agramunt que en podrien donar fe d'aquesta fascinació, puig Macià hi va fer una visita com a moltes altres contrades del Principat.

Un llibre, il·lustrat amb nombroses fotografies i dibuixos testimonis d'aquells temps, que els interessats en la història o la política han de llegir. Els joves, i els que visqueren aquell període de la història del nostre país.

CLASSICS. — Per afinitat de pensament; un record al malguanyat amic Pere Reñé.

Tots, més o menys, crec que coneixem, estimem i sentim certa veneració pels escriptors clàssics de llengua castellana, els quals, generació rera generació, s'han transmés al poble, sobre tot per la minoria intel·lectual que els ha posat en un pedestal com a fogar de cultura des d'on els seus raigs il·luminen unes extraordinàries obres modernes i joves, dignes dels més encomiàstics elogis i que són continuadors d'una gran i rica tradició: noms com Manriquer, Cervantes, Garcilaso, Góngora, Lope de Vega, Rubén Darío, etc., ens són molt familiars.

En quant als escriptors clàssics de llengua catalana la cosa ja canvia molt, per no dir que dona un gir de noranta graus: quants i quants de nosaltres coneixem literats i filòsofs castellans, francesos, alemanys, russos, anglesos i gairebé desconeixem de la manera més absoluta els nostres clàssics. Què en sabem, en general, de noms com Lluïl, Muntaner, Jaume i Pere March, Ausiàs March, Bernat Metge, Joanot Martorell, Joan Rois de Corella, Eiximenis, Turmeda, etc., del temps medieval; o bé de l'època decadent: Pere Serafi, Francesc Vicenc Garcia (Rector de Vallfogona), Fontanelia, etc. De la Renaixença: Aribau, Verdaguera, Guimerà, Victor Balaguer, Narcís Oller, etc. Modernistes com Maragall, Rusiñol, Maria An-

tònia Salà, Víctor Català. Del noucentisme, d'Eugeni D'Ors, i, cap als nostres dies que ja, potser, no se'ns faran tant estranys: Josep Carner, Gaziell, Carles Riba, Segarra, Folch i Torres, Pla, Màrius Torres i tants de bons, vells i nous, com sortosament la pedrera del nostre poble ens ha donat i ens dona. Però en definitiva, què en sabem d'aquesta cultura? No pas gran cosa, em sembla; i ara penso que té molta vigència Maragall quan diu:

«Escolta Espanya — la veu d'un fill que et parla en llengua — no castellana; parlo en la llengua — que m'ha donat la terra aspra: en aquesta llengua — pocs t'han parlat en l'altra massa.»

Això ho constatem quan ens cauen a les mans, per casualitat o per un consell d'amic, obres com «El llibre de les bèsties», un «Canigó», una «Solitud», un «Comte Arnau», o un «Joan Endal», només com a exemple; llavors ens quedem perplexes i meravellats pensant quin bagatge enorme de fina cultura porta el nostre país i què rics forem si lo coneguéssim.

Ens cal, doncs, trencar el gel que ens separa dels clàssics que dormen mig oblidats, recoberts d'un polsim, que encara que sigui daurat, s'ha d'espalsar perquè els seus clars destells toquin de plé en la intuitiva saviesa popular i així aconseguir que els seus

noms no ens resultin estranys, tal com va escriure a «Sió» en Jaume Villalta: «Ens sonaran a timbals desorientats en l'espai i el temps noms com, Ramon Llull, Bernat Metge, Joanet Martorell, Ausiàs March.» Aquesta frase es gloriadora, i tenim de fer molt foc per aconseguir una bonança que ens faci conèixer, si no com a familiars, si almenys com a bons amics.

Sobre tot que els intel·lectuals no rebutgin aquesta gran heretat, ja que ells tenen la sagrada obligació de mantenir encesa la flama de la saviesa i no vegem en ells allò tan llastimós que essent tan lletrats són, a vegades, analfabets de nostra pròpia cultura.

Una vegada assimilada aquesta literatura, ens portarà a ben comprendre i compenetrar-nos amb uns Salvat Papatges, Foix, Espriu, Brossa, Pedrolo, Viladot, Folch i Camarasa, etc., i llavors, tal com diu la nostra mallorquina Maria Antònia Salvà.

«Salut, salut, dolça heretat aimada que ens portes per l'escala de l'ahir una avior modesta i assenyada.»

podrem esperar que, mitjançant aquesta «escala» assolirem, com ja he dit abans, una més perfecta apreciació dels nostres joves i meritíssims escriptors; alguns dels quals esdevindran també, en el transcurs del temps, que tot ha clarifica, déus en l'Olimpi de la cultura.

PERE MORA GIRIBET

NOVEL·LA

«M'ENTERRO EN ELS FONAMENTS», de Manuel de Pedrolo, edicions Proa

Manuel de Pedrolo se'ns ha revelat a través de les seves moltes obres com un dels novel·listes catalans més fecunds d'aquesta època.

«M'enterro en els fonaments», és una novella que ens presenta problemes completament actuals i vigents: l'enfrontament entre la vella i la nova generació, l'incomprensió, el crim, l'amor, i com a fons de tot això, una Universitat regirada per unes ideologies i moguda per una minoria que protesta.

L'Aleix, protagonista d'aquesta obra, fill d'una família de classe mitja, és un xicot de dinou anys rebel i anàrquic en front d'una societat que condemna l'amor i els ideals. Per a lluitar contra tot això, comet un crim en la persona d'un funcionari públic creient així castigar aquesta societat. Ajudat per una noia que practica la prostitució, i que com a tal viu al marge d'unes idees conservadores que tanquen els ulls amb hipocresia, aquesta noia participa en una manifestació i està disposada a abandonar la seva mala vida per amor a l'Aleix.

El pare, un metge d'edat madura, sense cap ideologia concreta i amb l'aparència d'una integritat fora de dubte, té un xoc en assabentar-se que el seu fill manté relacions amb una noia de la vida alegre, i que a més és un assassí. La seva integritat moral queda definida justificant l'acció del seu fill amb aquest pensament: «He acabat comprénent que si els seus actes són inconsiderats i moralment condemnables, hi podia haver quelcom de disculpable en el seu disgust, en aquesta protesta que, potser en una falla del seu caràcter, no va saber canalitzar degudament.»

«M'enterro en els fonaments», és una d'aquelles obres que l'interés per l'acció és la clau i que una vegada començada a llegir costa de deixar.

J. BONET I BOIX

* * *

«CIEN AÑOS DE SOLEDAD», de Gabriel García Márquez

Aquesta novella està escrita en castellà; l'autor és sudamericà.

A mesura que el lector s'endinsa en aquest llibre, queda sorprès, primerament, per una forma de literatura fluïda i densa, que a la vegada es llegeix fàcilment, servida per una imaginació desbordant. La fantasia i la realitat, potser la llegenda i fins i tot fets concrets, es barregen continuament.

L'acció es centra a Macondo (pensem que és nom inventat), població situada a qualsevol país sudamericà. A través d'una família, els Buendía, i de diverses generacions, assistim a la fundació del poble, i amb els anys, després d'una època esplendorosa, a la seva ruïna i oblit. Sembla, o podria ésser, que fós la seva total intenció, que el escriptor faci amb el seu poble i la seva família, un anàlisi general del que ha passat a moltes —a totes?— nacions del Continent Sud Americà.

Entre les diferents facetes del llibre, en remarco tres que m semblen fonamentals

La figura del coronel Aureliano Buendía. El revolucionari contra els conservadors que, després de molts anys de lluita estesa per tota la nació, es veu obligat a pactar amb els seus enemics fent concessions contra les quals sempre havia lluitat. Es magistral l'escena en què l'autor descriu, com a corps, els abogats de l'estat que van a firmar l'armistici. El dia de l'armistici, mentre tothom l'esperava, el coronel desenganyat, es dispara la pistola al pit. Casualment la bala li atravesava per la espatlla i no es mata. El coronel s'adona de la inutilitat de la guerra.

L'instal·lació de la companyia bananera, omnipotent i dominadora, dirigida i portada per gent de cognoms anglesos (americans del nord). La vaga que acaba amb tres mil morts que són portats dintre un tren de dos cents vagons per a ésser llençats al mar com les «bananas» excedents de la companyia. I com a versió oficial del succés diu que no ha passat res, i s'ho arriben a creure, fins i tot els que tenen familiars desapareguts.

I l'ensenyament religiós mecànic i rígid, que malmet les persones i les arrossega a l'immobilisme i la decadència, estenent-se com una immensa taca d'oli. A més, el llibre presenta uns amors primitius, violents, naturals.

L'estil descriptiu i la imaginació de l'autor són tan vius que, de vegades, les situacions que passen en una pàgina, donarien motiu per escriure d'altres novel·lès. En canvi, comencen i acaben en poques ratlles.

JOAN GRANADOS RIERA

«SIÓ» RECÒMANA

MÚSICA

«Messe pour le temps présent», de Pierre Henry. Un exemple molt important de música electrònica i música concreta. En la cara 2 es pot escoltar «Variations pour une porte et un soupir», d'una originalitat a la vegada lírica i obsessionadament austera.

POESIA

«Setmana Santa», de Salvador Espriu. Encara que l'autor qualifiqui aquesta obra de «circumstàncies», aquestes són del tot superades i el llibre es converteix en una dramàtica visió d'unes vivències populars que aconsegueixen traspasar l'anècdota i convertir-se en un poema de profunda meditació.

UNA REVISTA

«El Pont», director: Miquel Arinyà. Un exemple molt viu de la cultura catalana tal com l'anem fent. En ella hi trobareu treballs dels millors escriptors del país. Surt cada mes, encara que sovint desgavelladament.

TEATRE

Dins l'ampli camp del teatre, hi cap tot espectacle muntat en un escenari. «Trincar i riure» és un fet escènic musicat i «estripat» per la Trinca que ofereix una manera nova de fer «revista». Unes cançons aviat populars, enllacen plenament amb la tradició del país, cosa que la nova cançó no aconseguí del tot.

LA NOSTRA PARLA

ACCENTS

Benvolguts lectors, com us deia en una de les darreres lliçons, cal que comencem a dir quelcom sobre els accents, diftongs i dièresi, que tenen una relació molt estreta entre si a la nostra ortografia.

Començaré pels accents. En català en tenim dos, d'accents:

- l'agut, que s'escriu així: ' : Cançó;
- el greu, que s'escriu d'aquesta manera: ` : Això.

D'aquests accents se'n diu accents gràfics. L'accent tònic és el que no s'escriu. Tots els mots tenen una síl·laba accentuada, sigui tònicament, sigui gràfica-ment, que és aquella que pronunciem amb més volum de veu. Se n'exceptuen alguns monosíl·labs, que en diem àtons, com són els articles determinats, els pronoms febles i qualque preposició.

Abans de dir quins són els mots que porten un o altre accent gràfic, caldrà saber les normes d'accentuació, que són molt fàcils. Haurem d'accentuar:

- els mots polisíl·labs aguts, que tinguin la terminació en: a, e, i, o, u; as, es, is, os, us; en, in.

Ex.: Demà, diré, camí, cançó, comú; faràs, excès, encís, tarròs, refús; entèn, Comín (cognom).

- Els mots plans, que NO TINGUIN les terminacions del primer cas, que són dotze. Així, haurem d'accentuar paraules com aquestes: fàcil, diríem, esperàvem, hidròfob, cartílag, exàmens, índex, etc., etc.

- Tots els mots esdrúixols: còmode, plàstica, íntima, etc.

Els monosíl·labs tòncics, generalment, no porten accent. Però n'hi uns quants que el porten per a diferenciar-los d'uns altres, escrits amb els mateixos signes, amb significat tanmateix diferent. Només en posaré alguns:

per diferenciar-lo de

Són (del verb ésser)	son (tinc son)
Déu (divinitat)	deu (número, verb, etc.)
véns (de venir)	vens (de vendre)
nét (parentiu)	net (contrari de brut)
més (més bo)	mes (mes d'agost...)

Pes aquesta raó de diferenciació hi ha també alguns mots polisíl·labs, als quals hem de posar accent, malgrat que per les normes ortogràfiques no n'haurien de dur: Ex.: vénen (de venir), venen (de vendre); fóra (del verb ésser), fora (és fora), etc., etc.

Per avui, res més, amics. Afectuosament, vostre

C. R.

REFRANYS

Juny fret mata l'esplet.

Per Sant Joan i Sant Pere no posis garbes a l'era.

Aigua de Sant Joan no dóna ni vi ni pa.

Pel Juny cada gota com el puny.

Per Sant Joan el primer bany.

ANTONIO CANOSA

PROFESOR DE MÚSICA

Ofrece sus servicios para dar clases de

SOLFEO Y CANTO

a quien interese



(horarios a convenir)

En Llorençó

Eren tres de família: la mare, que's deia Cassilda, i els seus fills: la Carmeta, de disset anys, i el Llorençó, d'onze. Vivien en una casa molt gran, amb corral i un hortet, al poble de Vianyes, prop de Molló, vila a la que anava a diari Cassilda (vídua feia sis anys) a fer feines a les cases, entre altres, a la rectoria.

La Carmeta, tota bufona i posada, ajudava a casa fent confecció per a una firma de Girona.

El Llorençó, però, era un cas; sa mare, pobra dona, no sabia què fer amb aquell diantre de crió tan entremeliat.

No era pas curt de gambals, no, però a estudi tampoc feia res de bò; Donya Anita, la Mestra (que era de per allà les Castilles) n'estava fins a la coroneta: l'un dia s'entretenia penjant llufes als altres xiquets, l'altre li fonia els ploms... Sempre l'haurieu trobat de cara a la paret o agenollat amb un libre al cap. Però, no n'hi havien de cuits: ell erre que erre les seves «gràcies».

En sortir d'estudi, a les tardes, la Carmeta ja li tenia a punt el berenar, i després, mentre ella cusia, se l'asseia al costat per fer els «debers». Sovint, però, queia algun bolet, perquè en feia cada una! Ja veureu, ja.

Mireu. Mare i filla, per estar més acompanyades, dormien a l'habitació gran, i el nen tenia la de l'altra banda del passadís. Com cada dissapte, la Carmeta s'havia arribat fins a Molló a lliurar al recader les peçes acabades i recollir la feina per a la setmana vinent. Doncs, al xicot, que es va veure sol a casa, vegeu què se li va acudir: entrà al quarto gran, i de dret a la calaixera. I cop de regirar calaixos, barrejar la roba, enredar-ho tot: llençols, toballoles, draps de cuina, faldilles, mocadors... tot va anar dalt-a-baix: un «titirimundi» espantós!

La tronada va esclatar l'endemà a l'hora d'anar a missa. Reina de Déu! en obrir la Carmeta el calaix i trobar-se amb aquell maremagnum, se li va posar la cara com un perdigot, i d'una revolada es plantà a la porta del quarto cridant: «Llorençó, vina'm aquí desseguit!»

El baillet (que era a la cuina cruspint-se una rosta amb un gran troç de cansalada que els àngels s'hi xupaven els dits) es quedà gelat al sentir aquells crits: «la marededéu; ara sí que hi som!», pensà.

—Llorençó!!!

—Què vols, que passa?

—Que què passa? Vina aquí, marra, i ho sabràs.

El nano es veié perdut; mai havia vist sa germana tan cremada. Però no va tenir més remei que acudir tremolant, tapant-se el cap amb els braços, perquè ja es veia la pedregada al damunt.

Ella l'arrapà del braç i començà d'esposar-li les mosques, mentre el planificava davant d'aquell desastre.

—Ho veus què passa? Com treballarà ara les coses per arribar a temps a missa? Dolent, més que dolent; brut, més que brut! i les sabates on les has embutit, eh? i la bruseteta blanca? i les mitjes bones? Ja m'ho estàs buscant desseguida, i sense xistar, butxi!

(El pobre Llorençó estava tou de les surres que li plovién al compàs dels reganys de sa germana, i bramava com un vedell.)

—T'hi hauria d'amorrar, a veure si aprendries a ser una mica persona.

Un altre dia avià la cabra, que destrossà una taula de broquil de Santa Teresa. Nou tacó, i sense sortir de casa el diumenge a la tarda.

Un dijous s'entretingué en plomar una gallina de viu en viu...

Es a dir, que aquell xicot era el diluvi.

La pobra Cassilda tenia els cabells blancs de les enrabiades que agafava. «Prou el tancarà —li digué un dia a la Carmeta—, però, filla, som pobres i no podem, però, aquí se'ns criarà com una argelaga. Saps què...? en parlaré amb el Mossèn de Molló.»

—Miri, Mossèn, aquell xiquet meu em porta pel carrer, de l'amargura; no sé pas què fer...

(El Sr. Rector va sentir, de repent, com unes pessigolletes al cor: la seva bona mare, la Sra. Pepeta, ja no era jove, i ell... se sentia tan sol en aquella rectoriassa gran com un seminari! i l'anava envaint aquella antiga il·lusió tenaçment ofegada sempre, de fer reviure les velles parets amb la claror de les rialles d'un baillet... Potser ara... Qui sap...)

—Mireu, Cassilda; sé que us extranyarà la meua proposició, però... no em podrieu portar el noi a viure aquí, a casa nostra? Jo parlaria amb el Sr. Mestre, Don Mariano, molt bon home, i, com hi ha món, serà molt que no treguem partit del marrec.

I ja tenim l'esmolet instal·lat a la rectoria de Molló. Al començament se'l veia temerós, però desseguida, la fina bondat de la Sra. Pepeta, l'interès de Mossèn Josep, l'amabilitat de Don Mariano el van guanyar del tot.

Va fer amiguets. A l'escola aprofitava qui-sap-lo. A casa havia après a fer-se el llit, respalliar-se la roba, netejar-se les sabates, llimpiar-se les dents, rebre les visites... Es dir, s'estava tornant un noi delicós. El Mossèn (molt aficionat a la música) li ensenyava de tocar l'acordió, i la Sra. Pepeta (que s'havia educat en un col·legi «de pago») li donava lliçons de dibuix i pintura.

El noi s'anava pulint i aficionant a totes aquelles coses que veia que l'estaven convertint en un home de bé, religiós i instruït. I estava ben agraït a aquelles persones que l'afavorien tant.

La Cassilda dinava amb ell cada setmana, el dia que li tocava de treballar a la rectoria. La bona dona es feia creus de les millores que notava en el seu filllet. La Carmeta, que el visitava tots els dissabtes, saltava de goig quan el veia aprofitat i eixerit.

Un dia, Don Mariano es va arribar fins a la rectoria i digué al Mossèn que era una pena que el Llorençó no estudiés, perquè tenia molt de cap. Potser entre els dos li podrien donar classe i treure'l batxiller...

Així ho feren. I el noi sortí batxiller. I després contable...

I el mateix Don Mariano, que tenia bons amics, li va trobar una col·locació a Figueres, en una casa exportadora.

I cap a Figueres s'ha dit.

Tant al despatx com a la pensió, el noi, ja tot un homenet de dinou anys, posat, competent, educat i... guapo, es va guanyar les simpaties de tots els qui el tractaven.

Després, va cercar un piset adient al que se'n va anar a viure la Cassilda, qui no cabia a la pell de veure el seu plançonet convertit, als seus ulls, en tot un senyoràs... «Ah, si el teu padre, pobret, et pogués veure!» I se li escorria cara avall una llàgrima tant d'enyorament pel malaguanyat marit com d'orgull amorós per la joia d'un fill tan ben plantat.

La Carmeta es quedà a Vianyes, perquè hi era casada amb el Jeroni de cal Tiano, fuster del poble.

I, des d'aleshores, la vida es va esmunyir per als tres riallera, mentre quedaven ja oblidats les facècies infantils d'aquell petit dimoniet que havia estat, en altres temps, l'actual contable Llorençó.

LA IAIA

PANTEONES, LAPIDAS y CRUCES MARMOL, GRANITO y PIEDRA

de los mejores escultores
de Cataluña

Funeraria Romá

encargos hasta el 30 de Septiembre

Merced, 19

Teléf. 160

AGRAMUNT

Para sus próximas
VACACIONES
disfrute del mar y del sol
en

APARTAMENTOS C. Y. E.

LA PINEDA DE SALOU

Solicite informació sin
compromiso a:

JAIME ESCOLÁ PLA

Plaza Iglesia

Teléfono 309

AGRAMUNT

Hotel LES CIMES

RESTAURANT - BAR

Direcció: Joan Quer

Altitud 2 085 metres

Telèfon 51126



PAS DE LA CASA

ANDORRA

OBERT TOT L'ANY

La Coral Infantil va d'Excursió

Sí, senyors; la Coral Infantil contra vents i pluja, el passat dia 9 de maig se n'anà d'excursió fins a la masia que es troba per aquets voltants anomenada «Sarrallonga».

A les nou del matí estava programada l'hora de sortida, però se'ns presentaren alguns dubtes, donat el cas que el cel no estava pas massa esboirat, sinó que donava senyals de pluja i la terra era mullada per l'aigua que havia caigut feia poc.

Malgrat tot, els infants, forts i fermes, feren cap al Mercadal. Tots amb els cistells plens de menjar i molt ben vestits per aquest esport.

Després d'una mica de retard afile-rats, emprenguérem el camí que ens navia de portar fins la masia.

La caminada fou tranquil·la. Els infants cantaven a ple pulmó i si no hagués estat perquè es deslligaven els cordons del kets, l'hora d'arribada s'hauria avançat, però no podem pas queixar-nos, caminàrem molt lleugers.

En arribar, tots, formant una rodona a l'entorn de l'era, entonàrem el Parenostre. Després col·locàrem els cistells a dins el cobert, i a jugar tothom s'ha dit!

Sort que hi havia prou esganvi, perquè vosaltres direu: érem 113 criatures i 8 persones grans, i tots amb moltes ganes de córrer. I ja ho crec, que vam córrer i jugar! Els nens, com a més decidits, agafaren la pilota i uns fent colla del «Barcelona» i uns altres del «Madrid» organitzaren un partit de futbol del més rabiós que hi pugui haver, però el més bò del cas fou el re-

sultat en el què no comptaven pas els gols, sinó la il·lusió d'haver pres part en el partit i passat una estona entre cansats i divertits.

Les nenes, ja podeu suposar-ho: jocs més suaus però també corrien, saltaven a corda, jugaven amb la pilota i fins hi tot, recordant els jocs de les nostres padrines, jugaven a «Dónde están las llaves...». ¿Recordeu vosaltres aquests jocs?

Cansadets i contents, arribàrem a l'hora de dinar i, mareta meva!, quines feinades a preparar la taula. Aixó sí que era menjar amb totes les de la llei; estovalles, gavinets, forquilles, etc., etc. I com s'espavilaven per tal que tot anés de primera. I ho van aconseguir, i donava bò de veure a tots els infants allí reunits cruspint-se el dinar que les mares, amb tota la estima d'aquest món, els havien preparat. La Coral els obsequià amb refrescs de Pepsi-Cola, Mirinda, aigua mineral, etc., tot un veritable bar.

Amb menys o més rapidesa van dinar, i sembla natural que ara, una vegada satisfets, es tinguéssin necessitat de descansar: doncs bé, no fou pas així. Els nostres petits no paraven i per fer-los reposar, el seu director organitzà una sessió d'assaig de cant. Després es donà llibertat per cantar el cèlebre «Carrascal», i jo no sé si aquest fou el culpable, però el cas és que es presentà altre cop la tormenta, com al matí, i per tant calia cercar refugi. Allí, hi havia el cobert de la casa, que ens prestà un bon servei. Als pocs minuts de trobar-nos allí reunits, arribaren els pares dels infants i per guanyar temps, ca-

rregaren la gent menuda als cotxes, fins dalt de tot.

Entre una espera i l'altra, la pluja parà i llavors tots emprenguérem la marxa, però fills!, a mig camí les bromes es posaren d'acord per donar-nos un bon espant i, què farem? La solució es presentà tot seguit amb l'arribada d'un camionet Avia, molt ben preparat i amb un bon tendal. Ell, tot orgullós carregà els infants que faltaven. Allí sí que van riure, doncs encara que sembla un acudit, és veritat: darrera del camión hi anava un motorista amb dos paraigües i no sé pas amb quants metres de tela de plàstic, que havia anat a cercar mentres nosaltres regresàvem. Ara bé, al presentar-se el camionet, ja no fou necessari estendre aquest material. Com veieu, el camí de la tornada estava ben concorregut.

La pluja no va arribar a mullar-nos, però crec que fou motiu per, a que ens divertíssim més.

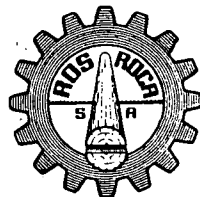
Per acabar, volem afegir que aquestes diades, apart d'ésser una cosa molt divertida, tenen quelcom més per oferir-nos. Els infants ens donen unes bones lliçons amb el seu comportament i ens demostren que en aquest hi porten el segell dels seus pares i també dels educadors.

Per tant, creiem que val la pena que tots, per la part que ens hi toca, sapiguem recollir tot el que ens ofereixen, que és molt: un món diferent al nostre, però que si sabem respectar-lo farem possible que aquesta quitxalla esdevinguin homes de veritat.

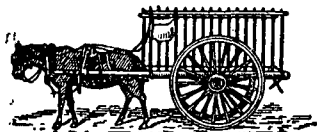
Núria



LABORATORIO
DE ANALISIS



LA INDUSTRIA
DEL REMOLQUE



Festa de Sant Isidre Llaurador

INTRODUCCIO. — Sense cap mena de dubte els temps han canviat i recordem amb certa recaença quan la mecanització no tenia encara cabuda en els nostres camps, quan l'únic treball mecànic era l'animal de carga.

Amb aquestes paraules he cregut convenient fer un petit record a San Antoni Abad que per raons del perfeccionament de la tècnica ja té la seva història com a patró de la pagesia, donant entrada amb tot orgull a un altre Sant, agafa relleu amb empena: Sant Isidre.

ACTES. — Sota el patrocini de la Germandat de Llauradors i Ramaders, tingué lloc en honor al pagés els següents actes:

A les 10 hores, a l'Església Parroquial, Missa Solemne amb l'assistència de tots els membres de la Germandat, encapçalada pel senyor Josep Fitó, president de la mateixa, i d'altres membres, així com autoritats locals, etc.

A continuació, a l'Avinguda d'Angel Guimerà, tingué lloc la benedicció dels tractors seguint els tradicionals Tres Tombs. Com sigui que la participació fou nombrosa, car eren 148 tractors i dues sego-batadores, aquesta gran avinguda presentava un magnífic aspecte, pel que constituí una festa molt lluïda.

Aquest any els tradicionals Tres Tombs oferiren un motiu nou: l'embelliment dels tractors. Degut a aquest motiu, s'observaren magnífics treballs d'ornamentació.

Una vegada acabada tota manifestació, que de sí transcorregué amb les corresponents anècdotes i satisfaccions, es procedí al lliurament de premis que per cert eren CINC per ornamentació i VINT-I-TRES a sorteig, donats per gentilesa de tota una colla de cases comercials.

El Jurat, presidit pel senyor Batlle de la Vila, determinà la següent qualificació:

PREMIS D'ORNAMENTACIO:

1. Senyor Francesc Miralles Rubies (Motiu: vestit regional).
2. Senyor Pere Miralles Guasch.
3. Senyor Jaume Codina Marquesilles.

Tramitaciones, Automóviles, Pasaportes
y Expedientes en general

GESTORIA FEIXA

Zapateria, 1

AGRAMUNT

El secretari del jurat era el senyor Josep A. Alcalá Llop. Seguidament es distribuïren els premis corresponents al sorteig que es reben amb un sorollós «ui!» d'exclamació per part de tots els participants.

Finalment, la Germandat oferí un Vi Espanyol a les diverses autoritats i membres d'altres corporacions locals.

Aprofitant aquestes pàgines de «SIO», el senyor President ens pregà de transmetre les més expresives gràcies a totes les cases comercials, i particulars, per les seves aportacions. I nosaltres, tots els que formem «SIO», remerciem al senyor President l'haver-nos convidat a tots els actes.

Jaume Cuñat

FABRICACION Y VENTA DE PANELES DECORATIVOS

*en diferentes dibujos y modelos para
cielos rasos*

V I C A S

Aconsejables para: Comercios, Oficinas
Hoteles, Bares.
Salas Espectáculos,
Almacenes Exposición,
Pisos, etc.

Encargos y presupuestos sin compromiso.
Ramón Castellá - Calle Capilla - Teléf. 229
Pedro Vicens - Avda. M. Jolonch. 34 - Teléf. 248

Almacén, Exposición y Oficinas:

Avda. M. Jolonch, 34 **AGRAMUNT** (Lérida)



MAQUINARIA AGRICOLA

JOSE MARTORELL

AGRAMUNT



El Municipio

El Ayuntamiento Pleno y la Comisión Municipal Permanente, en sesiones celebradas durante el pasado mes de Mayo, adoptaron los acuerdos siguientes:

LICENCIAS OBRAS MENORES

A D. Salvador Martí Escudé, obras interiores casa Arrabal de San Francisco.

A D. Ramón Pintó Tórra, reparaciones en almacén y cubierto en calle San Juan.

A D. Jaime Pintó Batalla, reparación muro corral en Extramuros Arrabal de Puigvert.

A D. Jorge Bertrán Paris, construcción pared en corral Ntra. Sra. del Socós.

A D. Juan Pallejá Fontanet, blanquear fachada casa Avda. M. Jolonch.

A D. Jaime Vila Escolá, reparación tejado cubierto Extramuros Vilavella.

A D. José Ros Coma, reparación terraza calle Hermandad.

A D. José Mora Capdevila, obras interiores y reparación tejado, casa calle San Juan.

A D. Emilio Torrens Marquilles, construcción valla huerto Extramuros Santa Esperanza, conformidad informe técnico Arquitecto.

A D. Guillermo Viladot Puig, derribo tapia medianera con D. Antonio Esteve Ingla en calle Sió.

A D. Pascual Cuiñat Baró, colocación persianas en Extramuros.

A D.^a Antonia Puig Guasch, construcción de un terrado parte posterior casa en Avda. M. Jolonch.

A D. Francisco Serra Rovira, obras interiores en casa calle Aspi.

A D. Leoncio Martín Gonzáles, obras interiores casa calle Hermandad.

A D.^a Mercedes Ros Serra, obras interiores almacén Avda. M. Jolonch.



—Ahora comprendo porqué oía extraños ruidos en el estómago!

A D. Juan Paris Armengol, pavimentación corral en barrio de Mafet.

A D. José M.^a Sans Xandra, apertura una puerta en calle Castillo.

OBRAS MAYORES

A D. José M.^a Camats Nadal, construcción de un edificio de conformidad al Proyecto Técnico presentado.

LICENCIA TRASLADO ALMACEN

Autorizar a D. Felipe Grasa Otín traslado almacén desde la Calle Circunvalación a Carretera de Tárrega.

DESIGNACION PENDONISTA FESTIVIDAD DEL CORPUS

Se acuerda nombrar a D. Ramón Beltral Serra, quien deberá buscarse los cordonistas.

CUENTAS Y FACTURAS

Son aprobadas varias por un importe total de 574.302 pesetas.

Senora:

¡Guarde limpia su ropa de invierno!

*Contribuye a su conservación
y queda lista para el momento
que la precise*

Es un consejo de

**TINTORERIA
SALAS**

Sió 29, - AGRAMUNT

Limpiamos también:

*Mantas - Cortinas
Alfombras - Ante y Piel*